

18/03/2016

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Aşağıda yer alan soruların Başbakan Ahmet DAVUTOĞLU tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim.

Didem ENGİN

CHP İstanbul Milletvekili

Çocuklara bir yetişkin, toplum, devlet veya başka bir çocuk tarafından, bedensel, duygusal, zihinsel veya sosyal gelişimlerini olumsuz etkileyen bir muamelenin uygulanması olarak tanımlanan çocuk istismarı, fiziksel, cinsel, duygusal, ekonomik ve çocuk ihmali şeklinde ortaya çıkabilmektedir. Her alanda yaşanabilecek olası istismar vakalarının önüne geçmek, devletin tüm birimlerinin en temel sorumluluklarındandır. Bu sorumluluk Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi, Avrupa Konseyi Çocukların Cinsel Sömürü ve İstismara Karşı Korunması Sözleşmesi gibi, ülkemizin de imza attığı uluslararası sözleşmelerde de vurgulanmaktadır.

Ancak ulusal ve uluslararası yükümlülüklerle rağmen ülkemizde çocuk istismarını önleme konusunda kararlı bir duruşun sergilenebildiğini söylemek ne yazık ki mümkün değildir.

Avrupa Komisyonu tarafından hazırlanan 2015 yılı Türkiye İlerleme Raporu'nda da belirtildiği üzere, ülkemizde çocuklara yönelik cinsel istismar ve kötü muamele vakalarına ilişkin araştırmalar yetersizdir. Adalet Bakanlığı 2013 ceza istatistiklerine göre ülkemizde çocukların cinsel bütünlüğüne karşı en azından 19.757 suç davası açılmıştır. Toplam cinsel saldırı suçlarının %46'sı çocuklara yönelik gerçekleşmiştir. 2014 yılı verilerine göre Adli Tıp Kurumu'na her ay 650 çocuk cinsel istismar vakası

gönderilmektedir.¹ Çocuk istismarına ilişkin güncel veri ve çalışmaların eksikliği, Hükümet'in bu soruna yeteri önemi vermediğinin bir göstergesidir. Oysa yapılması gereken çocuk istismarıyla mücadele konusunda kararlı bir duruş ortaya koymaktır. Tüm kamu kurum ve kuruluşları, bu doğrultuda bilinçli çalışmalarla konuyu kamuoyu gündeminde canlı tutmalı, hem ebeveynler hem de çocuklar istismar ve istismardan korunma konularında bilinçlendirilmelidir.

Konuyla ilgili geniş kapsamlı araştırmaların eksikliğine rağmen, kamuoyu gündemine gelen vakalar, çocuk istismarının yaygınlığını ve ürkütücü boyutunu gözler önüne sermektedir. 2012 yılında Pozantı Cezaevi'nde yaşanan çocuk tacizi ve tecavüzü vakaları, 2015 yılında İzmir Şakran Cezaevi'nde yaşananlar, yine 2015 yılında Ceyhan Cezaevi'nde yaşanan tecavüz vakası cezaevlerinde yaşanan çocuk istismarı ve tecavüz vakalarından basına yansıyan sadece birkaç tanesidir. Benzer şekilde geçtiğimiz yıllar içinde kimsesiz ve korunmaya muhtaç çocukların kaldıkları yuvalarda ve yurtlarda çocukların istismarına yönelik çok sayıda vaka basında ve medyada yer almıştır. 2016 yılı Ocak ayında Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Rize İl Müdürü'nün çocukların cinsel istismarı sebebiyle tutuklanması, devlete emanet edilen çocukların güvenliği konusundaki endişelerin devam etmesine neden olmaktadır.

Bu acı tabloda karşımıza çıkan son haber ise, tüm toplumda büyük bir infial yaratmıştır. Karaman'da görev yapan bir sınıf öğretmenin bir vakfa ait olduğu belirtilen, özel ders verme amacıyla gittiği ve yurt olarak kullanılan bir evde bulunan ve yaşları 8-10 yaş arasında değişen 45 çocuğa cinsel istismarda bulunduğu ortaya çıkması, çocuk istismarının önlenmesinde Hükümet'in çalışmalarının yeterliliğinin sorgulanmasına neden olmuştur. Ayrıca konuya ilişkin yayın yasağının getirilmesi, toplumda çocuk istismarının üzerinin örtülmek istendiğine ilişkin endişelere sebep olmuştur. Oysa ki yapılması gereken çocuk istismar vakalarının üzerine kararlılıkla gitmektir. Karaman'da yaşanan istismar vakasının duyulmasının hemen ardından Aydın'ın Nazilli ilçesinde de benzer bir olayın ortaya çıkması toplumsal tedirginliği daha da artırmıştır. İlçeye 23 kilometre uzaklıktaki kırsal Derebaşı Mahallesi'ndeki Çaylı Ortaokulu'nda bir görevlinin 6 kız öğrenciye cinsel istismarda bulunduğu iddiası çocuklarımızın korunması konusunda gerekli önlemlerin alınmayarak yeterli hassasiyetin gösterilmediği endişesini doğurmuştur. Bu çerçevede;

¹ <http://www.Stel.cocukhaklariizleme.org/politika-notu-cocuga-karsi-cinsel-somuru-ve-istismarin-onlenmesi.html>

3703

1. 2002 yılından bu güne dek resmi makamlarca tespit edilmiş çocuk istismarı, taciz ve tecavüz vakalarının yıllara göre sayısı nedir? Mağdur çocukların kaç kız, kaç erkek çocuğudur?
2. 2002 yılından bu güne dek, çocuk istismarı, taciz ya da tecavüz içerikli, tamamlanmış veya devam eden davaların sayısı kaçtır? Bu davaların kaç tanesinde gizlilik kararı alınmıştır?
3. Çocuk İzlem Merkezleri (ÇİM), her il için ayrı olmak üzere Sağlık Bakanlığı'na bağlı hastaneler, kurumlar bünyesinde kurulması planlanan, cinsel istismara uğrama şüphesi altındaki mağdur çocukların, ifade alma, adli muayene ve diğer her türlü soruşturma işlemlerinin tek merkezde yapılması için planlanan yerlerdir. Ancak ilgili Başbakanlık Genelgesi'ne rağmen halen her ilde ÇİM olmayışı istismar mağduru çocukların bir de adli süreçte mağdur olmasına sebep olmaktadır. Her ilde ÇİM açılması süreci ne zaman tamamlanacaktır? 2012 yılından bu yana ilgili genelge hükmü gereğince her ilde ÇİM açılmamasının sebebi nedir? Hükümet böylesi önemli bir konuda neden yeterince istekli davranmamaktadır?
4. Karaman'da yaşanan çocuk istismarı konusunda Karaman Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan ilgili şüphelinin, Karaman'da 10 küçük mağdura farklı zamanlarda cinsel istismarda bulunduğu kanaatine varıldığına ilişkin yapılan açıklama sonrasında ilgili Bakanlıklar tarafından ne tür önlemler alınmıştır? İddialarda adı geçen dernek ve vakıfların yurt olarak kullandığı ev ve binalara ilişkin herhangi bir denetim ya da inceleme, soruşturma faaliyeti başlatılmış mıdır?
5. Nazilli'de yaşandığı iddia edilen istismar vakasına ilişkin inceleme ya da soruşturma başlatılmış mıdır?
6. Bu tür istismar vakalarının bir daha yaşanmaması için gerekli tedbirleri almak Hükümet'in çocuk haklarıyla ilgili temel görevleri arasında yer almaktadır. Ancak kamuoyunda oluşan algı konunun üzerinin kapatılmaya çalışıldığı yönündedir. Bu da benzer istismar vakalarının tekrar edebileceği endişesini doğurmaktadır. Kamuoyundaki bu endişeyi gidermek için ne gibi kararlı adımlar atılacaktır?
7. Bir daha benzeri vakaların yaşanmaması ve çocuklarımızın fiziksel, ruhsal ve cinsel sağlıklarının tam bir koruma altına alınabilmesi için acil bir eylem planı hazırlanması düşünülmekte midir?